

Karanlık Ölesiyeye Ve Öylesine

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ekim 2014

Akordu bozulmuş piyanomun en kalın sesi çıkaran tuşu kadar ağır ve dokunaklı bir öykü zamana yenik düşen. Ve sair düşler zamanın acımasızlığında yosun tutmuş...

Küf kokulu duvarlar kilitli kaldığım o mekânı çevreleyen. Ahengini yitirmiş bir ömür yalnızlıkla perçinlenmiş.

Kaybolmak en kötüsü. Ses vermeyen duvarlar hanidir dökük sıvasıyla bağrımı delen. Ömrümün son on yılını harcadığım o dört duvar sigara dumanıyla sararmış bir tavandan sarkan o avize bozuntusu ki yukarıdaki en ufak kırırtıda kafama düşecekmişçesine savrulup duran.

Sessizliği özlemişken canhıraş bir telaşla terk ediyorum o mekânı. Sahiplendiğim ne varsa kırık dökük etrafa saçılmış onca eşya arkamdan gözyaşı dökerken.

Boyunduruğu kaderin en az keder kadar paralel seyrederken basamaklar çoğalıyor her adımda azalması gerekirken. Düştüğüm pervaz kenarı öylesine görünmez ki belli ki ilk düşüşüm de değil hani. Belli ki ilk yenilğim de değil kurtlar sofrasında. Ne de olsa sırtımı dayadığım, kimsesizliğin haricinde kimseler sıvazlamamakta sırtımı.

İşin yoksa sil baştan, işin yoksa yeniden güt o güven duygusunu ki seneler evvelinde ebediyete intikal etmişti. Sanrılar sancılı, varlıklar yoklukla nihayete ermiş, hiçlikler en az duygularım kadar çırpınmakta. Zevk-i sefada düzlem dışı tüm varlıklar. Boyut atladığım nice devinimden biri daha esir almışken kırıklarımı bir kez de ben kırıyorum ne var ne yoksa.

Tümleyen bir kümenin son ögesi hatta yutan eleman olan o koca boşluk mahiyetindeki sıfır kadar da yoksun ve yoksulum. Sayılar nasıl da neşeli, el ele vermişler bitimsiz problem üretiyorlar çözmek için. Denklemsiz bir kümenin son hanesiyim yine ve yine sıfıra tekabül eden. Türeten ne varsa haricimde çoktan gardını almış korunaksız ve sığıntı dünyama nazire edercesine.

Uçuşan kelimeler gölgelere karışmışken bir kez daha düşünüyorum en derine. Boğulmak adına ve son vermek bu efkâra imtina ediyorum yaşamaktan. Kime ne hayrım dokundu, demek bile gelmezken içimde uçuşan baloncuklar alay etmekte.

İşlevsel hiçbir boyutu yok yaptıklarımın. Görünmemek en son dileğim. Gitmek ve terk etmek satılık düşleri. Karışmak sonsuzluğa ve sessizliğe. Kulak tırmalayan müphem yankıların seyri de hiç azımsanacak gibi değil hani. Hanidir görmediğim düşler yine bölmekte uykularımı. Oldum olası

kıvrandıran sancılar gönül penceremde nöbete durmakta iken...

Bitimsiz sandığım ne varsa nihayete erdi bir kez daha.

Sevdiğime inandığım düş ötesi gizemli varlığın terk edeli çok oldu.

Tutduğum hayallerim siste kaybolmaya yüz tutmuş ve yüz­süz en az gördüğüme inandığım o izafi yüzler kadar.

Karanlık... Ölesiye ve öylesine... Hiç olmadığı kadar dipsiz o kör kuyu debelendiğim son durak kaybolmayı engelleyemediğim...

Var iken yok olmak ve karışmak silik ve yakıcı gölgelere.

Bir toz zerresi kadar belirsiz ve kifayetsiz bir solukta yok olan. Son nefesi vermek tek seferde ve karışmak sonsuzluğa nasıl da iyi gelecek...